

<https://www.wikiwand.com/cs/Pastevec>

Když se čte úryvek z listu Efezanům (Ef 5,21-32), že se mají „ženy podřídit svým mužům, jako církev Kristu“, je zajímavé se dívat do kostelního publika. Prvně nic moc. Ale když se to v kázání zopakuje, na tvářích mužů se objevují úsměvy a u žen lze číst mírné rozpaky. Jaký smysl má toto čtení? Jak to bylo myšleno?

Zde bychom se měli vrátit k úryvku z prvního čtení. Četlo se z knihy Jozue (Joz 24,1nn). Je to kniha, která následuje hned po srdci Starého

zákona, tzv. Tóře, pěti knihách Mojžíšových. Izrael doputoval z egyptského otroctví pouští na hranice zaslíbené země. Vyměnila se celá generace. Jediná postava, která zbyla ze staré doby, byl nástupce Mojžíše, vojevůdce Jozue. Právě on oznamuje za svou rodinu celé pospolitosti, že on a jeho rodina budou sloužit Hospodinu, Bohu Izraele. Co udělají otcové ostatních rodin? Koho budou následovat oni? Budou to pohanská božstva okolních národů, nebo se vrátí k době předabrahamovské k božstvům prapředků? Otcové rodin se však připojují k Jozuovi. „I my máme zkušenost s Bohem Izraele, s Bohem, který naše otce vyvedl z Egypta, s Bohem, který nás vedl pouští. Za tím půjdeme a jemu i my budeme sloužit.“

Právě zde můžeme číst význam otce v rodině. Otec je ten, kdo drží pastýřskou hůl a jde před svou rodinou, aby ukazoval cestu. Otcovství je duchovní povolání ukazovat a držet směr. Nejde o patriarchát, ale duchovní povolání. Pokud se tohoto povolání, být otcem, ba duchovním otcem rodiny, ujme muž, potom žena ho má následovat. Její povolání je jiné. Udržovat putující rodinu pohromadě a v pohodě. Otec udává a zabezpečuje směr, matka udržuje teplo rodinného krbu a soudržnost rodiny. V tomto smyslu můžeme dobře rozumět slovům apoštola Pavla z druhého čtení.

Kam však rodinu vést? Jakým se dát směrem? Jen jedna cesta vede k životu: Kristus: On je cesta, pravda a život. Nesměřuje-li rodina k Němu, odchyluje-li se od Něho. Víme, kam se jde mimo Krista? Do pekla. Není žádná jiná varianta. Zní to tvrdě? To také dnes ve čteních zaznělo. „Je to tvrdá řeč, kdo to má poslouchat,“ říkali Ježíšovi učedníci. Nerozuměli totiž tomu, co jim říkal. Dostali se do krize víry. To se může stát každému z nás. Otcům i matkám. Jak z toho ven? Víme, že krize víry vede k odpadnutí od víry. Člověk může přestat chodit do kostela, k přijímání, ke zpovědi. Může se přestat modlit. To je i snadné. Víra však není děláním toho, co je známé a snadné. Víra je přece více o spolehnutí se na toho, komu věřím. Tedy, spolehnutí se na Ježíše, i když momentálně člověk něčemu nerozumí. Otec Vojtěch Kodet říká: „Všichni procházíme krizemi. Krizemi víry. Je důležité, abychom v té krizi nezůstali, ale právě v té krizi se drželi Ježíše a jeho slova. (...) Ten rozhodující moment je právě, kdo je v tom našem srdci ten první. (...) To, co nás u Ježíše udrží je zkušenost s jeho láskou a věrností. S mocí jeho slova, na které jsme se spolehli. Uvědomění si zpřítomnění jeho lásky a oběti, té oběti na kříži, kdy vydal sám sebe. Člověk, který takto žije, má velikou šanci, že ho od něho nic neoddelí, zůstane mu věrný a projde všemi krizemi víry svého života, a o to jde“ (www. <https://vojtechkodet.cz>).

Jozue se rozhodl na břehu Jordánu směřovat svou rodinu do země, kterou měl jen v zaslíbení. Rozhodl se věřit Bohu. Toto je úkol všech otců, vést rodinu k Bohu. Být jim oporou a jistotou, že jdou správně. Ženy je v tom mají podpořit tak, aby potomstvo bezpečně klidně kráčelo směrem Bohem určeným, než převezme otěže života samo.

Jsou chvíle revize směru, kam rodina kráčí. Nedělají se každý den, ale při několika příležitostech. Těmi jsou křest dítěte, první svaté přijímání a biřmování dětí. V těchto chvílích je dobré zrevidovat směr rodiny, kam je vedu. Ke Kristu, nebo od něho? Využijme tyto momenty k revizi směru života rodiny.